

BECSKE JÓZSEF LAJOS

VÁDIRAT

*Szégyenre született zilált horda,
nem én dobom, ha szikla hull rá,
de méltó büntetés ez önveszejtő,
agysorvadásos szájtépőknek.*

*Genny, mi értelmes elmébe bújhat
– mint barack édes húsában féreg –
mind ott nyüzsög e fajban,
felzabálva minden vélt esélyt.*

*Mondják, a végtelen foghatatlan,
s mi van, egymás vesztére tör –
Az én fajtám végtelen a bűnben:
testvére ellen bajtja hitvány érdek.*

*Rajta tán átok ősidők óta?:
elkártyázta, ha ligetje virult!
Vesztesként keseregni se tud,
pedig házában rég idegen dorbézol.*

*Szégyenétől pirul a hajnal,
de az ő arca csak dölyfbe torzul,
napnyugtát les, a fény halálát,
az idő kegyére méltatlanul.*

*– Szégyen, de nem dobok követ rá,
ki átokra lett oly méltó,
csak búsít a romlás ily tökélye,
mitől undorral telne el bárki más.*

VALLOMÁS

*Én már semmitől se félek.
Nem lázadok, nem remélek.
Mint a füvek, éldegélek,
lassú perceken elégek.*

*Nincs énem, nincsen hiányom,
se bitem, se kívánságom.
Lapulok lebullott ágon,
földön és szivárványon.*

*Nyáron a fény megsimogat,
barmat öntöz, eső sirat,
télien puha paplan alatt
álmodom: a kozmosz halad.*

*Belém omlik a bukott úr,
kívül vagyok itt legbelül,
a világ gyökeremre ül
csöndnek, fénynek szerelmesül.*

*Elszáradt ágán a létnek
talán mégis csak remélek.
Többé semmi mást nem kérek,
mert már csak másokért félek.*